

Crant!

Traducere din limba engleză și note
de Lavinia Braniște

Mickey Cray n-a mai putut munci după ce o iguană moartă a căzut dintr-un palmier și l-a lovit în cap.

Iguana murise în timpul unui îngheț puternic, era țeapănă ca o scândură și cântărea trei kilograme și jumătate. Băiatul lui Mickey cântărise șopârla lipsită de viață cu un cântar pescăresc și apoi o pusese la gheață în congelatorul din spatele garajului, lângă legumele pentru țestoase.

Asta se întâmplase după ce ambulanța îl duse pe Mickey la spital, unde medicii au spus că suferise o contuzie gravă și i-au recomandat s-o lase mai moale.

Și, spre surprinderea tuturor, Mickey chiar a lăsat-o mai moale, pentru că în urma impactului a început să vadă dublu și să aibă dureri de cap cumplite. Și-a pierdut pofta de mâncare și a slăbit nouă kilograme; își petrecea zilele lungit pe canapea, uitându-se la documentare despre natură.

— N-o să mai fiu niciodată la fel, i-a spus fiului său.

— Termină, tată, a zis Wahoo, fiul lui Mickey.

Mickey îi pusese numele după Wahoo McDaniel, un luptător profesionist care jucase la un moment dat pe post de fundaș la echipa Dolphins. Băiatul lui Mickey își dorea adesea să fi primit numele Mickey Jr. sau Joe ori chiar Rupert – orice în afară de Wahoo, care era și o specie de pește de apă sărată.

Era greu să te ridici la nivelul acestui nume. În mod normal, oamenii se așteptau ca un băiat numit Wahoo să fie zgomotos și

zvăpăiat, dar nu așa era stilul lui. Nu putea face nimic în legătură cu numele până când nu devenea major, moment în care avea de gând să se prezinte la tribunalul de la Cutler Ridge și să-i spună unui judecător că ar vrea să aibă un nume normal.

— Tată, o să fii bine, îi zicea tatălui său în fiecare dimineață. Ține-te bine!

Tolănit pe canapea, ridicând spre el o privire de câine bățut, Mickey Cray îi răspundea:

— Orice s-ar întâmpla, tare mă bucur c-am mâncat șopârla aia afurisită.

În ziua în care tatăl lui s-a întors de la spital, Wahoo a dezghețat iguana moartă și a pregătit o tocană cu piper, de care mama, înțeleaptă, a refuzat să se atingă. Mickey insistase că ingerarea creaturii care-i boțise craniul va fi un remediu spiritual.

— Un medicament nemaipomenit, a prezis el.

Dar iguana avusese un gust oribil, iar durerile de cap ale lui Mickey Cray n-au făcut decât să se agraveze. Mama lui Wahoo era atât de îngrijorată, încât voia ca Mickey să meargă la un neurolog în Miami, dar Mickey a refuzat.

Între timp, oamenii sunau cu oferte de muncă, iar Wahoo era nevoit să-i îndrume către alți împlânzitori. Tatăl lui nu era în stare să muncească.

După școală, Wahoo hrănea animalele și curăța cuștile și cotețele. Curtea din spate era o grădină zoologică în toată regula: aligatori, șerpi, papagali, grauri vorbitori, șobolani, șoareci, maimuțe, ratoni, țestoase și chiar și un vultur pleșuv, pe care Mickey îl crescuse de când era pui, pentru că mama lui fusese ucisă.

— Să le tratezi ca pe niște prințese, îi zicea Mickey, căci animalele erau destul de valoroase; fără ele, n-ar fi avut de lucru.

Wahoo era îngrijorat când își vedea tatăl atât de bolnav, fiindcă Mickey era cel mai tare tip pe care îl cunoscuse vreodată.

Libris
respect pentru oameni și cărți

Într-o dimineață, chiar înainte de începutul verii, mama l-a luat deoparte pe Wahoo și i-a spus că nu mai aveau aproape nimic în contul de economii al familiei.

— Plec în China, a zis ea.

Wahoo a încuviințat din cap, de parcă nu era mare lucru.

— Timp de două luni, a zis ea.

— E destul de mult, a spus Wahoo.

— Îmi pare rău, uriașule, dar chiar avem nevoie de bani.

Mama lui Wahoo era profesor de chineză mandarină, o limbă extrem de dificilă. Mari companii americane care aveau filiale în China o angajau pe doamna Cray ca să țină cursuri pentru persoanele din funcții de conducere și, de obicei, își trimiteau angajații cu avionul în sudul statului Florida, pentru lecții cu doamna Cray.

— De data asta vor să mă duc la Shanghai, i-a explicat fiului. Au acolo vreo cincizeci de oameni care au învățat chineză după niște casete ieftine. Acum câteva zile, unul dintre ăia mari a încercat să spună „Ce pantofi frumoși!” și, în schimb, i-a zis unui ministru că fața lui seamănă cu un furuncul pe fund. Nasol.

— I-ai spus lui tata că te duci?

— Asta urmează.

Wahoo s-a strecurat afară ca să curețe iazul lui Alice. Alice, o femelă aligator, era una dintre vedetele lui Mickey Cray. Avea trei metri și jumătate lungime și era blândă ca un peștișor de acvariu, însă avea o înfățișare cu adevărat feroce. De-a lungul anilor, Alice apăruse deseori în fața camerelor de luat vederi. Avea în portofoliu nouă filme artistice, două documentare National Geographic, un film Disney în trei părți despre regiunea Everglades¹ și o reclamă TV pentru o loțiune de piele de lux, franțuzească.

¹ Parcul Național Everglades, o rezervație naturală din statul Florida, din Statele Unite ale Americii.

Stătea la soare pe malul noroios în timp ce Wahoo aduna din apă frunze uscate și crenguțe. Avea ochii închiși, dar Wahoo știa că ascultă.

— Ți-e foame, fetiță? a întrebat-o.

Gura aligatorului s-a deschis larg. Pe dinăuntru era albă ca vata. Câțiva dinți erau strâmbi și ciobiți, iar vârfurile lor erau verzi de la algele din iaz.

— Ai uitat să folosești ață dentară, a zis Wahoo.

Alice a sâsâit. El s-a dus să-i aducă niște mâncare. Când a auzit roaba scârțâind, Alice a deschis pleoapele și a întors capul imens, împlătoșat.

Wahoo a aruncat între fălcile deschise ale aligatorului o găină întreagă, jumulită. Iar când Alice a început să mestece pasărea înghețată, zgomotul a acoperit vocile care se auzeau din casă – mama și tatăl lui Wahoo „discutau“ despre călătoria în China.

Wahoo i-a mai dat lui Alice două găini moarte, a încuiat poarta de la iaz și s-a dus să se plimbe. Când s-a întors, tatăl lui stătea în capul oaselor pe canapea, iar mama era în bucătărie și pregătea sandviciuri cu șuncă pentru prânz.

— Îți vine să crezi una ca asta? i-a zis Mickey lui Wahoo. Pleacă și ne lasă!

— Tată, nu mai avem niciun ban.

Umerii lui Mickey s-au pleoștit.

— Ceva-ceva om mai avea noi.

— Vrei să moară animalele de foame? l-a întrebat Wahoo.

Au mâncat sandviciurile și n-au mai scos aproape niciun cuvânt. Când au terminat, doamna Cray s-a ridicat și a zis:

— O să-mi fie dor de voi. Mi-aș dori să nu fi fost nevoită să plec. Apoi s-a dus în dormitor și a închis ușa.

Mickey părea stupefiat.

— Cândva îmi plăceau iguanele.

— O să ne descurcăm.

— Mă doare inima.

— Ia-ți medicamentele, a zis Wahoo.

— Le-am aruncat.

— Poftim?

— Mă constipam de la bulinele alea galbene.

Wahoo a dat din cap.

— Incredibil.

— Serios. N-am mai făcut treaba mare ca lumea de la Paște.

— Mulțumesc că mi-ai zis, a spus Wahoo.

A început să pună vase în mașina de spălat, încercând să nu se mai gândească la faptul că mama sa urma să plece cu avionul într-un capăt îndepărtat de lume.

Mickey s-a ridicat și și-a cerut scuze de la fiul său.

— Sunt egoist. Nu vreau să plece.

— Nici eu.

În duminica următoare, s-au trezit cu toții înainte de răsărit. Wahoo a târât valizele mamei până la taxiul care o aștepta. Avea lacrimi în ochi când l-a sărutat de rămas-bun.

— Să ai grijă de tata, i-a șoptit.

Apoi i-a zis lui Mickey:

— Vreau să te faci bine. Îți poruncesc, domnule.

Tatăl lui Wahoo părea abătut, uitându-se după mașina care demara în trombă.

— Parcă ne-ar părăsi de două ori, a spus.

— Despre ce vorbești, tată?

— Eu văd dublu, ai uitat? Uite-o că pleacă... Și uite-o iar că pleacă.

Wahoo n-avea chef de așa ceva.

— Vrei ouă la micul dejun? i-a spus el.

După aceea s-a dus în curtea din spate să se ocupe de o mai-muță urlătoare obraznică pe nume Jocko, ce reușise să desfacă

încuietorea de la cușcă și acum sărea de colo colo și-i sâcăia pe papagalii gri africani și pe cei Ara. Wahoo trebuia să fie atent, fiindcă Jocko era răutăcios. A folosit o mandarină ca să ademe-nească primatul ursuz înapoi în cușcă, dar Jocko tot a reușit să-și înfigă un colț jegos în mâna lui Wahoo.

— Ți-am zis să-ți pui mănușile de pânză, l-a certat Mickey când Wahoo s-a dus la chiuveță să-și curețe rana.

— Tu nu porți mănuși, i-a reamintit Wahoo.

— Da, dar pe mine nu mă crânțâne așa ca pe tine.

Asta era o prostie, fiindcă Mickey era capsat tot timpul. Era unul dintre riscurile meseriei. Avea mâinile atât de pline de cicatrice, încât păreau false, ca niște mâini de cauciuc pentru un costum de Halloween.

A sunat telefonul și Wahoo a răspuns. Tatăl și-a târșăit picioarele până la canapea și a tot schimbat posturile până a ajuns la canalul Pădurea Tropicală.

— Cine era la telefon? l-a întrebat pe Wahoo când a ieșit din bucătărie.

— Tot pentru muncă, tată.

— I-ai trimis la Stiggy?

Jimmy Stigmore era un împlânzitor care avea o fermă în partea de vest a orașului Davie. Mickey Cray nu era chiar topit după Stiggy.

— Nu, a răspuns Wahoo.

— Da' atunci la cine i-ai trimis? s-a încruntat taică-său. Doar nu la Dander!

Donny Dander își pierduse permisul de import al animalelor sălbatice după ce fusese prins încercând să facă trafic cu treizeci și opt de broaște de copac rare din America de Sud. Ascunsese cu pricepere broaștele în chiloți, dar aventura se terminase jenant în aeroportul din Miami, când un ofițer de la controlul vamal băgase de seamă că pantalonii lui Donny orăcăiau.

— Nu i-am trimis nici la Dander, a zis Wahoo. Nu i-am trimis
niciăieri.

— Bine. Hai că m-ai pierdut, a zis Mickey Cray.

— I-am zis că acceptăm propunerea. Am zis că putem începe de
săptămâna viitoare.

— Băiete, ai înnebunit? Uită-te la mine, nu văd drept, abia mă
mișc, capul stă să-mi explodeze ca un dovleac putrezit...

— Tată!

— Da?

— Am spus că *acceptăm*. Adică tu și cu mine.

— Și cu școala cum rămâne?

— Vineri e ultima zi. După aia nu mai am nimic de făcut toată
vara.

— Deja?

Tatăl lui Wahoo nu era la curent, ca mama, cu programul școlar.

— Și cine ziceai că ne-a sunat?

Wahoo i-a spus numele emisiunii.

— Nu ăla! a spus Mickey, pufnind. Am auzit tot felul de povești
despre ticălosul ăla.

— Păi cum îți sună o mie de dolari? l-a întrebat Wahoo.

— Destul de bine.

— O să primim o mie *pe zi*.

Wahoo l-a lăsat să digere informația.

— Dacă vrei, sună-i tu și dă-le numărul lui Stiggy.

— Nu fi tembel!

Tata s-a ridicat de pe canapea și l-a îmbrățișat.

— Ai procedat corect, fiule. O să reușim.

— Absolut, a zis Wahoo, căutând să sune convingător.

În timpul marelui îngheț din sudul Floridei au murit și au căzut din copaci sute de iguane. Din câte știa Wahoo, tatăl lui fusese singura persoană rănită grav de o reptilă căzătoare.

Mickey Cray stătea cu o ceașcă de cacao fierbinte sub un palmier din curtea din spate atunci când șopârta moartă l-a lăsat lat. Mai târziu, după ce a fost adus acasă de la spital, Mickey i-a poruncit lui Wahoo să caute pe proprietatea lor toate iguanele care supraviețuiseră frigului înțepător, să le prindă și să le ducă la o fermă de orhidee abandonată, la un kilometru distanță.

Wahoo n-a căutat prea mult. Nu era vina iguanelor că muriseră înghețate. Nu erau făcute pentru traiul într-o zonă atât de nordică, dar comercianții de animale de companie din Miami aduceau de zeci de ani pui de animale de la tropice. Clienții care le cumpărau n-aveau habar că vor crește lungi de doi metri, vor mânca florile din grădină și apoi vor sări în piscină să-și facă nevoile. Atunci când s-au confruntat cu realitatea crudă, nefericiții stăpâni și-au dus șopârlele cu mașina până în cel mai apropiat parc și le-au dat drumul. În scurt timp, sudul statului Florida a fost invadat de horde târătoare de iguane sălbatice, care au produs horde de iguane sălbatice mici.

Valul de frig pusese capăt invaziei, cel puțin temporar.

În prima dimineață din vacanța de vară, Wahoo l-a găsit pe tatăl lui în curtea din spate, studiind copacii.

— Vezi vreuna, tată?

— E în regulă, l-a informat Mickey Cray.

Deși trecuseră câteva luni de la accident, încă era obsedat de gândul că o altă șopârlă căzătoare ar putea să-l pocnească.

— Cred că te simți mai bine, a observat Wahoo.

Era bucuros să vadă că tatăl lui s-a ridicat și a început să se miște atât de devreme.

— Nu mă mai doare capul! l-a anunțat Mickey.

— Fugi de-aici! a zis Wahoo.

— Pastilele alea pe care m-au pus doctorii să le înghit n-au făcut absolut nimic. Și uite că mă trezesc și, din senin... Puf! E un miracol!

Mickey a ridicat din umeri.

— Fiule, unele chestii pur și simplu nu au explicație.

Dar Wahoo avea o teorie conform căreia tatăl lui fusese vindecat de șase cuvinte simple: „o mie de dolari pe zi“.

— Du-te și adu niște salată pentru Gary și Gail, i-a zis Mickey.

Gary și Gail erau niște țestoase bătrâne de Galápagos pe care tatăl lui Wahoo le cumpăraseră de la o grădină zoologică din Sarasota cu mulți ani în urmă, când abia începuse afacerea cu animale sălbatice. În ultima vreme, emisiunile TV despre natură nu le solicitau prea mult pe Gary și pe Gail, pentru că țestoasele nu erau niște personaje prea dinamice. Mickey Cray le păstra mai mult din motive sentimentale. Cele două animale aveau mai mult de o sută de ani, iar el nu avea încredere că ceilalți împlânzitori o să le trateze cum trebuie. În noaptea dinaintea marelui îngheț, Mickey se dusese în curtea din spate să le acopere pe Gail și pe Gary cu păături groase, ca să nu moară. Wahoo îl urmărise de la fereastra camerei lui.

— Nu cred că-l interesează astea două, a mormăit Mickey în timp ce țestoasele clefăiau zgomotos din salata lor.

— Nu, a spus c-o vrea pe Alice, a zis Wahoo, și un piton uriaș.

Vorbeau despre noul lor client celebru, Derek Badger¹. Era

¹ Badger înseamnă „bursuc“ în limba engleză.

vedeta emisiunii *Expediție de supraviețuire!*, una dintre cele mai îndrăgite emisiuni transmise prin cablu. În fiecare săptămână Derek se parașuta într-un loc sălbatic și primejdios, care colcăia de animale periculoase, șerpi veninoși și insecte purtătoare de boli. Înarmat numai cu un briceag și un pai, o lua pe poteci, se cățara, se târa, mergea cu barca, înota înapoi către civilizație sau era „salvat”. Pe drum, mânca insecte, rozătoare, viermi, până și ciuperci de pe scoarța copacilor. Cu cât arăta mâncarea mai scârbos, cu atât era Derek Badger mai bucuros să o înfulece.

Wahoo și tatăl lui se uitaseră la *Expediție de supraviețuire!* suficient de mult cât să-și dea seama că mare parte din scenele cu animale sălbatice erau truate. De asemenea, erau conștienți că viața lui Derek nu a fost niciodată în pericol real din moment ce era însoțit tot timpul de o echipă de filmare cu provizii de alimente, dulciuri, cremă de protecție solară, apă, o trusă de prim ajutor și, cel mai probabil, o pușcă mare.

— Derek n-a făcut niciodată o emisiune în Everglades, i-a zis Wahoo tatălui său.

— Se zice că tipul ăsta e o mare pacoste.

— Să fii politicos, tată. Ne-aduce o căruță de bani.

Mickey i-a promis că se va purta frumos.

— Deci când o să-l cunoaștem în carne și oase?

— Asistenta lui ar trebui să treacă pe la noi mai târziu.

— Ce fel de piton vor? Din Asia de Sud-Est? Din Africa?

— Sincer, nu cred că are importanță, a zis Wahoo.

S-au apucat să construiască o cușcă pentru un linx tânăr pe care urmau să-l primească de la o fermă din Highlands County. Linxul fusese lovit de o mașină de teren și se alesese cu un picior rupt. Animalul nu își mai putea reveni, așa că nu mai putea fi niciodată eliberat în sălbăticie. Mickey Cray fusese de acord să aibă grijă de el și să-l îmblânzească suficient cât să-l poată folosi pentru diverse filmări.